



Τα χρόνια που μας ενώνουν, αλλά και τα ενδιαφέροντα, με τον Γιάννη Θεοδωρόπουλο είναι τόσα, όσα και η ύπαρξής μας στο χώρο της Τέχνης. Πρωτο συναντηθήκαμε το 1992, μέσα από τους κόλπους της Φωτογραφίας κι από κει συμπορευόμαστε, συνυπάρχουμε, συνδιαλεγόμαστε, συνομολογούμε και μοιραζόμαστε την αγάπη αλλά και τις αγωνίες μας για την Τέχνη και την ζωή. Ο οίκος του καθενός μας, είναι ότι σημαντικότερο και ιερότερο. Είναι το ιερό της ψυχής και του σώματος. Για έναν καλλιτέχνη όμως, όπως ο Θεοδωρόπουλος είναι ο κόσμος ολόκληρος, αφού χρόνια ολόκληρα τον φωτογραφίζει πολυεπίπεδα. Με αφορμή

την Πανδημία του Covid 19 μιλάμε για τα αγαθά του οίκου και ότι για κάποιους είναι κατάρα, για κάποιους άλλους είναι ευλογία. Ο εγκλεισμός για τους περισσότερους, δεν είναι παρά μία παύση, όπως χαρακτηριστικά υποστηρίζει ο Γιάννης Θεοδωρόπουλος και συμφωνούμε απόλυτα μαζί του. Αναγκαία για να ανασυγκροτηθούμε, να αναστοχαστούμε και να επανέλθουμε σοφότεροι.

Της Έφης Μιχάλαρου
Φωτο: Αρχείο Γιάννη Θεοδωρόπουλου

Το σπίτι μας, σε αυτή την δύσκολη εποχή που διανύουμε σε παγκόσμιο επίπεδο σήμερα, για άλλους είναι καταφύγιο και για άλλους φυλακή. Για εσάς κ. Θεοδωρόπουλε τι είναι;

Μια χαρά περνάω με διαβάσματα, μουσικές, ται τσι, διαλογισμό, ταινίες, μαγείρεμα τηλέφωνα με φίλες και φίλους τώρα που έχουν και περισσότερο χρόνο και φυσικά φωτογράφιση που όπως γνωρίζουν όσοι ξέρουν την δουλειά μου πάντα γινόταν στο σπίτι, δεν περίμενα τον κορονοϊό για να στραφώ προς τα μέσα.....μιλάω για μένα γνωρίζω πολύ καλά ότι η καινούργια συνθήκη θα αφήσει και έχει ήδη αφήσει πολύ κόσμο χωρίς δουλειά και ποιος ξέρει, τι θα δούμε τους επόμενους μήνες. Πάντως η ατμόσφαιρα εδώ στην γειτονιά μου, που κάνω το περπάτημά μου κάθε απόγευμα είναι πιο ήσυχη σαν ο κόσμος να χρειαζόταν αυτήν την παύση. Παύση η πιο μαγική λέξη!

Γνωρίζουμε ότι μεγαλώσατε σε ένα πολύ διαφορετικό σπίτι αφού ήταν μία πέτρινη βίλα στην Κάτω Πεύκη, μία λαϊκή προσφυγική συνοικία, με γκαζόν γύρω γύρω, χωρίς φράχτη κατά τα αμερικάνικα πρότυπα, στην άκρη του (δάσους). Πόσο σας διαφοροποιούσε από τα υπόλοιπα παιδιά τότε και τη ρόλο έπαιξε αυτό το σπίτι και αυτή η διαφοροποίηση στην ενήλικη ζωή σας;

Όντως αυτό το σπίτι λόγω κάποιων νομικών εκκρεμοτήτων που (τρέχουν) εδώ και 50 χρόνια! Θα έλεγα ότι με έχει στιγματίσει είτε συναισθηματικά είτε οικονομικά και ειδικά καλλιτεχνικά. Όντως η μητέρα μου ήθελε ο κήπος να μην έχει φράχτη σύμφωνα με κάποια αμερικάνικα πρότυπα και αυτή η συνθήκη από πολύ μικρή ηλικία μου δημιούργησε ένα αίσθημα εξωτερικής απειλής που διαρκεί μέχρι σήμερα, δεν αισθάνομαι άνετα στο κήπο του σπιτιού μου, που φυσικά έχει φράχτη ποια, κάποιες φορές τα παιδάκια του σχολείου πετάνε πέτρες στο πίσω μέρος του σπιτιού μου και αυτό με αγριεύει, μου ανασύρει άσχημες μνήμες από την παιδική μου ηλικία και πραγματικά δεν ξέρω τι να κάνω γι' αυτό, ίσως πληρώνω καρμικά, πράγματα που είχα κάνει και εγώ όταν ήμουν στην εφηβεία, δεν ήμουν και το καλύτερο παιδί.

Αυτό το σπίτι ήταν αυθαίρετο ή νόμιμο και πόσο σας επηρέασε αυτό το δίπολο, αλλά και το εσωτερικό-εξωτερικό, ασφάλεια-ανασφάλεια, οίκος - δημόσιο;

Το σπίτι είναι απολύτως νόμιμο με όλα τα απαραίτητα χαρτιά που χρειάζονται αλλά βρίσκεται στην άκρη ενός άλσους που κάποιο πολύ μικρό κομμάτι του δεν είναι ξεκαθαρισμένο τί είναι και αυτό επηρεάζει και το σπίτι μου, ιδανικά θα ήθελα να γίνει μουσείο όπου θα υπάρχουν έργα από την μικρή συλλογή μου από ανταλλαγές που έχω κάνει με άλλους συναδέλφους η να το πουλήσω και να κάνω μια καινούργια αρχή! Η αλήθεια είναι ότι βλέποντας την σειρά με τα θερμοκήπια από απόσταση σχεδόν 24 χρόνων, πρέπει να άρχισα την φωτογράφησή τους το 96, μοιάζουν σαν προάγγελοι όλης της μετέπειτα δουλειάς μου, μια αίσθηση γλυκιάς και φωτεινής προστασίας από το απειλητικό έξω και γίνονται ακόμα πιο επίκαιρα τώρα με την νέα συνθήκη.

Πότε αρχίσατε να τ' αντιλαμβάνεστε όλα τα παραπάνω και να τα αφομοιώνεται, να τα χρησιμοποιείται στην δουλειά σας; Η σειρά με τα Θερμοκήπια για μένα έμοιαζε πάντα με μία ζεστή μήτρα-αγκαλιά. "Βιωματική γλυπτική" είναι η ενότητα που εντάσσονται αυτές οι εικόνες από το πατρικό σας σπίτι; Τι σημαίνει για σας η οικογένεια και τι ρόλο έπαιξε η δική σας οικογένεια (με δύο γυναίκες την μητέρα και την θεία σας με πολύ ισχυρές προσωπικότητες) στη ζωή και το έργο σας;

Ένωθα πάντα σαν ένας περιηγητής στο ίδιο μου το σπίτι που ανακάλυπτε γωνίες, αντικείμενα, κρυφούς χώρους που μέσα από το φακό γινόντουσαν εσωτερικά ουτοπικά τοπία. Με κάποια έπιπλα που είχα ιδιαίτερη εμμονή τον πράσινο καναπέ του Σαρίδη που οι πτυχώσεις του με παρέπεμπαν σε ουτοπικά λιβάδια, το κιτρινωπό ανάκλιτρο του Σαρίδη που τοποθετώ τα ρούχα μου γιατί ποτέ δεν τα έβαζα στις ντουλάπες, βασικά βαριόμωνα, εννοώ ότι όλη η δουλειά μου προέκυπτε και προκύπτει από την καθημερινότητά μου γι' αυτό και την ονομάζω Βιωματική Γλυπτική, υπάρχει αυτή η προσωπική σχέση με τα πράγματα που φωτογραφίζω η επανατοποθετώ σε διαφορετικό πλαίσιο δεν είναι απλώς κάποια τυχαία αντικείμενα επίσης νιώθω πολύ μεγαλύτερη συγγένεια με τους σύγχρονους γλύπτες παρά με τους φωτογράφους τουλάχιστον στην Ελλάδα. Τα τελευταία δύο χρόνια η αλήθεια είναι ότι τοποθετώ κάποια αντικείμενα, ρούχα, πάνω σε ένα τραπέζι για να τα φωτογραφίσω εννοώ ότι υπάρχει ένα κομμάτι κατασκευαστικό θα έλεγα αλλά και πάλι τα αντικείμενα που τοποθετώ προκύπτουν μέσα από προσωπικές μνήμες παλαιότερες η και πιο πρόσφατες πχ η στολή της κατάδυσης η οι πέτρες που έχω φέρει από τα εξωτικά ταξίδια μου, καρτ ποστάλ από μέρη που αγάπησα. Θα έλεγα ότι η δουλειά μου είναι μία διαδικασία όπου ο εσωτερικός μου κόσμος και τα πράγματα του σπιτιού μου και φυσικά το φως βρίσκονται σε έναν συνεχή διάλογο επαναπροσδιορίζοντας το παρόν, το παρελθόν και ίσως το μέλλον. Μπορεί ένα μέρος της δουλειά μου να επικεντρώνεται σε ένα πολύ προσωπικό σύμπαν και στην ουσία να μοιάζει σαν μία αυτοβιογραφία διαμέσου των πραγμάτων όμως πιστεύω ότι αφορά ένα μεγάλο μέρος των ανθρώπων που θα μπορούσαν να έχουν τα ίδια πολιτισμικά βιώματα άλλωστε ο προσωπικός μας χώρος ίσως είναι το τελευταίο καταφύγιο του ιερού που ακόμα ίσως διαφεύγει από την διαφάνεια του κακού, ίσως λέω.

"Με εμμονή αναζητώ ασφάλεια εξερευνώντας τα τοπία του σπιτιού, κάτω από τα τραπέζια, μέσα στα ρούχα, στα έπιπλα", χρησιμοποιώ μία δική σας φράση για την αποκωδικοποιήσουμε μαζί. Πάντα αναρωτιόμουν βλέποντας αυτές τις συγκεκριμένες φωτογραφίες πως προέκυψαν και τι σημαίνουν. Ήταν ένας γρίφος για μενα, ίσως και για τους θεατές που θα θέλαμε να μας λύσετε.

Η αλήθεια είναι ότι το μόνο που μου έχει λείψει πραγματικά είναι η θάλασσα και κάποιες βόλτες με τον φίλο μου τον Δημήτρη στα Βασιλικά κτήματα.

Όλα αυτά τα χρόνια είχατε την ελευθερία όπως όλοι μας άλλωστε να κάνετε τόσο εσωτερικές-όσο και εξωτερικές μοναχικές περιπλανήσεις και διαδρομές στην πόλη. Σήμερα που μας έχουν στερήσει αυτό το αγαθό τι σημαίνει και πως το αντιμετωπίζετε; Τι σημαίνει η μεγαλούπολη πριν λίγο καιρό και το σημαίνει τώρα;

Η μητέρα μου παρόλο που κλείστηκε μέσα στο σπίτι μετά τα 40 της και δεν ξαναβγήκε ποτέ έξω (πρωτοπορία σε σχέση με την τωρινή κατάσταση)!, ήταν μία πολύ έξυπνη γυναίκα, που άμα το είχαν επιτρέψει οι υπάρχουσες οικογενειακές και κοινωνικές συνθήκες, θα μπορούσε να έχει διαπρέψει σε κάποιους τομείς, αυτή η εγκατάλειψη στην μοίρα, είναι κάτι που δεν μπορώ να της το συγχωρήσω, με συγκίνησε ένας φίλος από τα παλιά που συνάντησα πρόσφατα και μου είπε ότι με την μητέρα μου, κάποτε είχε κάνει τις πιο καταπληκτικές συζητήσεις στην ζωή του.

Πόσο και πως σας έχει επηρεάσει όλη αυτή η ανορθόδοξη και ανοίκεια κατάσταση που ζούμε λόγω

κορωνωϊού και πως την διαχειρίζεστε καλλιτεχνικά;

Δεν με έχει επηρεάσει ιδιαίτερα η κρίση που περνάμε σε προσωπικό πάντα επίπεδο απλώς συνεχίζω να κάνω την δουλειά μου άλλωστε το αν έχει επηρεάσει και πόσο κάποιους καλλιτέχνες αυτό θα φανεί πολύ πιο αργά, η τέχνη είναι μία αργή εσωτερική διαδικασία η τουλάχιστον έτσι θα έπρεπε να είναι.

Θα ήθελα να κλείσουμε αυτή την τόσο ενδιαφέρουσα μεταξύ μας συζήτηση με την εξής ρήση “Η κρίση οδηγεί στην αφύπνιση”, πιστεύουν οι Θιβητιάνοι μοναχοί. Εσείς τι πιστεύετε ότι θ’ αλλάξει, αν αλλάξει, την επόμενη μέρα;

Θα συμφωνήσω με τους Θιετιανούς μοναχούς, είναι μία ευκαιρία γι’ αυτούς που ζούνε μόνοι τους να δουν τι δουλειά έχουν κάνει με τον εαυτό τους όλα αυτά τα χρόνια και γι’ αυτούς που ζούνε μαζί με άλλους να δούνε επίσης τι δουλειά έχουν κάνει με την/τον σύντροφό τους και με τα παιδιά τους. Θέλω να τονίσω και πάλι ότι αναφέρομαι σε ανθρώπους που δεν έχουν άμεσο οικονομικό πρόβλημα η κάποιο πρόβλημα υγείας εκεί αλλάζουν λίγο τα πράγματα και πάμε σε άλλη συζήτηση που αφορά όλον τον πλανήτη και όχι αυτήν την συνέντευξη...

Πρώτη Δημοσίευση www.dreamideamachine.com

© Έφη Μιχάλαρου